

Vajdasági osztálykiránduláson a 8. a osztály

Osztályunk három tagja – a Bártol testvérek – számára nem teljesen ismeretlen a Vajdaság, édesapjuk Szabadkán született, és a nagymamájuk ma is ott él. Tőlük és szüleiktől jött az ötlet, valamikor decemberben, hogy milyen jó lenne egy vajdasági osztálykirándulás. Osztályfőnökünk, Szabados László tanár úr nem is habozott, elkezdte szervezni a kirándulást. Amikor a Tanár úr elmondta nekünk, hogy lehet, hogy megyünk Szerbiába, rögtön lázba jöttünk és egyhangúlag támogattuk az ötletet.

Március 4-én, pénteken 14 órakor volt gyülekező a Zrínyi Ilona Általános Iskola előtt. Amikor 14 óra 15 perckor kísérotanárainkkal, Szabados László tanár úrral, Somogyiné Víg Szilvia tanárnővel és Bártol István szülővel mind a 42-en a buszon voltunk, akkor az elindult. A röszkei határátkelőhelynél viszonylag gyorsan átjutottunk a Vajdaságba, és már nem álltunk meg máshol, csak Tóthfaluban. Itt a szállás elfoglalása után - ami a sportakadémia kollégiumában volt - egy barátságos labdarúgó mérkőzést játszottunk a Nyers István Sportakadémia tanulói ellen. Hát ne szépítsük, alaposan elverték minket, de mentségünkre legyen mondva, hogy ők már több éve tanulnak focizni. Aki pedig nem rúgta a bőrt, az a vonalon túlról szurkolt csapatunknak.

A foci után a lányok berendezkedtek szobáikban, mi fiúk pedig a közösségi teremben tettük le a polifoamjainkat. Hamarosan elfogyasztottuk finom vacsoránkat a kollégium éttermében, utána pedig játékos vetélkedőn vettünk részt, amit a Tanár úr szervezett nekünk. Ebben a napközben tanultakról voltak kérdések, illetve ügyességi feladatokat kellett megoldanunk. A csapatok különböző gyógynövényekről kapták nevüket. Egymással küzdött az Árnika, a Fekete nadálytő, a Cserszömörce, a Libapimpó, a Vérehulló fecskefű és a Homoktövis.

A vetélkedő után következett a fürdés. Ez kicsit lassan ment, de amikor túl voltunk rajta, akkor a zsűri kihirdette a vetélkedő részeredményeit, melyből kiderült, hogy még bármelyik csapat megnyerheti a versengést.

A késői fekvés ellenére fél hétkor már fönn is voltunk. Egy gyors, de nagyon finom reggeli után elindultunk Belgrádba, ahova autópályán is három óra volt az út. De cseppet sem unatkoztunk, mert a buszban diáktársainktól érdekes beszámolót hallgathattunk meg Belgrád történelméről. Megérkezésünk után a belgrádi, azaz a nándorfehérvári várban sétáltunk, gyönyörködtünk a panorámában és itt is meghallgathattuk két másik diáktársunk beszámolóját a várról és híres védőjéről, Hunyadi Jánosról. A szépen rendezett várban sokat sétáltunk, és elgondoltuk, hogy milyen lehetett az élet 560 évvel ezelőtt, amikor Hunyadi, Kapisztrán és Szilágyi Mihály védték a várat. A déli harangszót is a várban hallgattuk meg.

Amikor kiértünk a várból, megebédeltünk egy pékségben, ahol sokan megkóstoltunk egy tipikus szerb ételt, a bureket. Ezután sajnos nem volt időnk Belgrád más részeire, mert indulnunk

kellett tovább Péterváradra. Itt megtekintettük a híres erődöt, amelyből szintén gyönyörű látvány nyílt a Dunára és a túlparton Novi Sadra, azaz Újvidékre. A 112 hektár területen elhelyezkedő erőd lenyűgöző, több órát lehetne sétálni, be lehetne járni a kb. 16 km hosszú földalatti folyosórendszer. Itt is diáktársaink voltak az alkalmi idegenvezetők. Újvidékre sajnos időhiány miatt nem tudtunk lemenni, hiszen 19 órakor már vártak ránk Tóthfaluban.

Miután a várból lesétáltunk a buszhoz, indultunk vissza Tóthfaluba. Egy finom vacsora után meghallgattuk a helyi zeneiskola tanulóinak énekes, hangszeres előadását, amely keretében tavaszváró dalok hangoztak el. Közben a falu plébánosa, Jenő atya mesélt nekünk Tóthfalú érdekes történelméről. Itt tudhattuk meg például azt, hogy a falu neve azért Tóthfalú, mert Tóth József földbirtokos szétszította földjét napszamosai között és így jött létre a falu. Az ő tiszteletére nevezték el a községet így. Nagyon tetszett a diákok műsora, jó volt látni, hogy milyen sok tehetséges fiatal él a településen.

A műsor után mi is elpróbáltuk párszor a mi előadásunkat, amelyet másnap adtunk elő a templomban. Ezután ismét vetélkedő következett, amelyben hasonlóan az előző napihoz, aznap is a nap látnivalóiból voltak kérdések. Annyi volt a különbség, hogy most mi is tehattunk fel egymásnak kérdéseket. Fürdés után a zsűri eredményt hirdetett, győzött a vérehulló fecskefü csapata. Ám ekkor mi még nem tudtuk, hogy másnap hazafelé a buszon lesz egy ráadás forduló. E napon is későn feküdtünk.

Reggel egy kicsit tovább aludhattunk, mint az előző nap. Egy finom reggeli után részt vettünk a katolikus szentmisén a gyönyörű tóthfalui templomban. Itt előadtuk műsorunkat, amellyel az 1848/49-es forradalom és szabadságharcra emlékeztünk. Előadásunkat nagy szeretettel fogadták, Jenő atya megköszönte, hogy itt voltunk, buzdított minket, hogy máskor is látogassunk el a Vajdaságba. A mise után meghívtak minket egy szeretetvendégségbe, ahol volt finom pogácsa és tea is. Ezután elbúcsúztunk vendéglátóinktól, megköszöntük, hogy itt lehettünk és kecskeméti kirándulásra hívtuk őket.

Buszunk – tiszta külsővel – elindult Szabadka irányába. Amikor a város határába érkeztünk, felszállt a buszra Borisz, az idegenvezetőnk. Egyúttal egy családjegyesítés is történt, ugyanis buszra szállt a Bártol testvérek nagymamája – aki a szabadkai idegenvezetést szervezte – és a legkisebb Bártol fiú is. Immár 6 Bártol utazott a buszon.

Az idegenvezető először a buszban mesélt nekünk a város történelméről, majd leszálltunk, és gyalog folytattuk Szabadka felfedezését. Az első épület, amit megtekintettünk, az a ferences templom és rendház volt. Majd továbbmentünk és kívül-belül megcsodáltuk a gyönyörű Városházát, melyet Komor Marcell és Jakab Dezső tervezett és két év alatt elkészült. Azt is megtudtuk, hogy a csodálatos magyar szecessziós díszítés még két évig készült. Megnézhettük a Tanácstermet is, ami talán a Városháza egyik legszebb terme a gyönyörű faragásaival és festett

üvegablakival, melyeket egyébként több évig a pincében tároltak, mert rajtuk híres magyar emberek láthatók. Rögtön észrevettük a kapcsolatot a kecskeméti és a szabadkai városháza között formájában és díszítésében is. A Városháza épületében megnéztük még a kistermet és a szintén gyönyörű Zsolnay kerámia falú fölépcsőt is, aminek a plafonja szívekkel mint népi motívumokkal volt tele.

A városban még rengeteg szép szecessziós épületet láttunk, mint például a Népszínházat, amit pont most restaurálnak, láttuk még a városi könyvtárat, az egykori Vidéki és Kereskedelmi Bank épületét, a Raichle-palotát és a Zsinagógát, ami már több éve felújítás alatt van. Ezen kívül megtekintettük még a Szent Rókus kápolnát, a kék és a zöld szökőkutat és a régen leállt villamos egyik kocsiját is.

Szabadkán egy étteremben ebédeltünk, majd aki még akart, az megkóstolhatott egy nemzeti specialitást, a chevapot. Ezután szomorúan indultunk vissza a buszhoz és elindultunk hazafelé. A határ előtt még megálltunk egy boltban elkölteni a maradék dínárunkat, (ezzel nagy hasznot hozva az üzletnek). A határ után a következő megálló már Kecskemét volt, ahova fáradtan, de élményekkel telve érkeztünk.

A Rákóczi Szövetség jóvoltából egy élményekben és tanulásban gazdag osztálykiránduláson vehettünk részt. Ezúton is köszönjük nekik, hogy a tavalyi aradi kirándulás után újra együtt ünnepelhettünk a határon túli magyarokkal.

Kecskemét, 2016. március 18.

Labancz Balázs